

[Tyrol!]

Udviklingen har været kendetegnet af en kraftig centralistisk udvikling i statens magtapparat. Når lønarbejdere har sat sig til modværge mod angrebene på deres realløn via det såkaldt frie boligmarked, som socialdemokratiet har medvirket til at søge fremmet, så har statsmagten, de borgerlige og socialdemokratiet, gennemført repressaliemuligheder. Når lønarbejdere i boligkvartererne har aktioneret mod huslejstigninger i forbindelse med fupmoderniseringer, har aktioneret mod ejerlejlighedsspekulation m. m., så har statsmagten meldt sig med repressalier over boligsikringen og nu også boligydelsen til pensionister, repressalier i form af forsøg på at åbne for udstykning af almenbygget boligbyggeri i ejerlejligheder for at gøre truslen om tvangsauktion reel, repressalier over bistandsloven og også ved arbejdskampe.

I forhold til arbejdsmarkedet har fastholdelsen af lønpolitikken betydet angreb på arbejderklassens hævdevundne kampmidler. Det drejer sig om angrebet på de fysiske blokader, kriminaliseringen af dette kampvåben. Lovgivning via et cirkulære, der tydeliggør politivedtægten, som det hedder. En tydeliggørelse, der har ført til grove politioverfald på lønarbejdere, der fastholder det hævdevundne kampmiddel og forsøger at fastholde deres realløn. En tydeliggørelse, der har medført udvikling af farlige politigreber, som styrker politivolden i anvendelse mod arbejdere i kamp. Forsøg på kriminalisering af offentliggørelse af navne på skruerbrækkere, som det er set ved flere aktioner til forsvar mod arbejdsløshed og angrebet på reallønnen. Vi har set, hvordan folketinget har forivret sig for at fastslå ulovligheder i forbindelse med BT-konflikten.

Det er alt sammen resultater af de bindinger til den internationale kapitalistiske krisepolitik, som hr. Waldorff ridsede op, alvorlige resultater, der uddybes kraftigt af de mange indgreb i overenskomsterne, en tiltagende centralisering, der havner i, at statsmagten direkte dikterer løn- og arbejdsforhold via de foreslåede trepartsdrøftelser, som også har været foreslået af Landsorganisationen.

Det betyder i givet fald en definitiv begrævelse af de såkaldt frie forhandlinger, undergravelse af demokratiet i fagbevægelsen og af fagbevægelsens troværdighed, hvis ikke der bliver taget til genmæle over for denne udvikling.

Her drejer det sig om, hvorvidt der i den forestående overenskomstkamp er en troværdig holdning til stede hos Landsorganisationen, når den for øjeblikket melder sig med en vis uvilje imod indkomstpolitikken. Der er ikke reel vilje til stede. Der er tale om, at man vil gøre sig til talsmand for en alternativ krisepolitik, som i hvert fald ikke kan gøres til VS' krisepolitik.

Der er tale om en såkaldt aktiv erhvervs politik, hvor man skal bruge en tvangsopsparring via ØD til at omstrukturere erhvervslivet i retning af, at man kan få gennemført en produktion inden for en avanceret teknologi, færdige produktionsanlæg osv., som man mener kan eksporteres til lande, hvor de har en lavere arbejds løn.

Det er i virkeligheden udtryk for, at man søger at gennemføre en form for nyimperialisme. Man søger herigennem at fastholde produktioner her i landet, som kan være baseret på bl. a. en høj arbejds løn, og derigennem altså flytte en hel del indtægter fra u-landene, fra dårligt udviklede lande, over til de såkaldte i-lande, til de veludviklede lande. Det er ikke en politik, som vi kan støtte fra VS' side. Der er tale om, at man faktisk ikke får opprioriteret den internationale solidaritet mellem arbejderklasserne i forskellige lande.

Men det er ikke nødvendigt at gå nærmere ind i denne stillingtagen til LOs politik. Det er i højere grad nødvendigt at se på, hvilke muligheder der melder sig for at få en reel kamp imod den regering, der sidder, og dens overgreb på arbejderklassen op at stå.

Dér har vi set, at folk på arbejdspladserne bl. a. har vendt sig imod den centralisering, som LO har været med til at udvikle omkring overenskomstindgåelsen, imod den frasortering af arbejdspladsernes krav, som man er gået med til, når man har accepteret den indkomstpolitiske linje, hvad man har gjort ved de forudgående overenskomstforhandlinger. Man har direkte accepteret det og sagt, at man ville betræde den smalle vej og frasortere overenskomstkravene. Selv om de er vedtaget af en overvejende majoritet ude omkring i distrikterne, i fagforbundene, så har man vist vilje til at frasortere dem. Man har vist, at man faktisk ville medvirke til en undergravelse af de faglige organisationer.

Der har vist sig en modstand imod dette i form af, at man rundt omkring på arbejds-